Kız ve Ay
Midillisi
Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Ay Midillisi

Ebru Mina TOMURCUK

Lily, fısıldayan bir ormanın kıyısındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Çizmeyi ve hayal kurmayı severdi ama geceleri kendini küçük ve yalnız hissederdi. Büyükbabası Meşe Dede onu bir öpücükle yatağına yatırırdı. 'Ay sırlarla doludur,' dedi, yuvarlak gözlükleri parıldayarak. 'Tepenin ardındaki vadi de öyle.' Lily vadinin hangi sırları sakladığını merak etti.

O gece Lily uyuyamadı. Kırmızı yağmur çizmelerini ve sarı hırkasını giyip dışarı süzüldü. Ay kocaman ve parlak parlıyordu. Birdenbire ağaçların arasında gümüş bir ışık dans etti. Lily kalbi güm güm atarak onu takip etti. 'Merhaba?' diye fısıldadı. Işık, oynamaya inmiş bir yıldız gibi parıldadı.

Bir çalının arkasından küçük, ışıldayan bir midilli çıktı. Tüyleri soluk gümüş beyazıydı, yelesi lavanta ve inci gibi akıyordu. Alnında bir hilal ay vardı ve sırtında minik kanatlar çırpınıyordu. 'Ben Ayışığı'yım,' dedi midilli, çıngırağı şıngırdayarak. 'Bir arkadaş bekliyordum.' Lily'nin ela gözleri kocaman açıldı. 'Konuşabiliyorsun!'

'Elbette konuşabiliyorum,' diye güldü Ayışığı. 'Ve yardımına ihtiyacım var. Vadideki unutulmuş dilekler açmayı bıraktı. Benimle gelir misin?' Lily'nin kalbi heyecan ve korkuyla çırpındı. 'Uzak mı?' diye sordu. 'Uzak değil,' dedi Ayışığı, 've birlikte gideceğiz.' Lily başını salladı ve midillinin sıcak sırtına tırmandı.

Fısıldayan ormanın içinden tırıs geçtiler, Ayışığı'nın nalları hiç ses çıkarmıyordu. Ağaçlar geçmelerine izin vermek için aralandı. Lily parıldayan yele tutundu, kendini cesur hissetti. 'Vadi hemen ileride,' dedi Ayışığı. 'Ama önce Yıldızlar Deresi'ni geçmeliyiz.' Su minik ışıklarla parıldıyordu ve Lily güzelliği karşısında soluğunu tuttu.

Dereyi geçerlerken Ayışığı Lily'ye vadiyi anlattı. 'Uzun zaman önce insanlar burada dilek tutardı,' dedi midilli. 'Bir dilek hatırlandığında güzel bir çiçeğe dönüşür. Ama unutulursa çiçek solar.' Lily kendi gizli dileğini düşündü: bir arkadaşı olmasını. 'Onlara yardım edebilir miyiz?' diye sordu. 'Bu yüzden buradayız,' dedi Ayışığı.

Vadiye girdiler ve Lily'nin soluğu kesildi. Nereye baksa çiçekler boynunu bükmüştü, yaprakları soluk ve griydi. 'Olamaz,' diye fısıldadı. 'Çok üzgünler.' Ayışığı başını salladı. 'Onlara taşıdıkları dilekleri hatırlatmalıyız.' Lily eğilmiş bir çançiçeğine usulca dokundu. 'Bir arkadaş diliyorum,' dedi. Çançiçeği parladı ve dimdik doğruldu!

Ayışığı'nın gözleri parıldadı. 'Görüyor musun? Dileğin işe yaradı!' Lily gülümsedi ve solmuş bir papatyaya koştu. 'Kahkaha diliyorum,' dedi. Papatya parlak sarıya döndü ve yapraklarını açtı. Lily ve Ayışığı tek tek çiçekleri ziyaret ederek umut, nezaket ve neşe dileklerini paylaştılar. Yavaş yavaş vadi renklerle parlamaya başladı.

Ama kısa süre sonra yol karanlık ve kıvrımlı bir hal aldı. Uzun gölgeler yaklaştı ve tuhaf sesler Lily'yi ürpertti. 'Korkuyorum,' diye fısıldadı. Ayışığı yanağını okşadı. 'Unutma, ben tam buradayım. Dostluk bize cesaret verir.' Lily derin bir nefes aldı. Ayışığı'nın sıcak ışığını ve büyükbabasının sözlerini düşündü. 'Tamam,' dedi. 'Devam edelim.'

Yürümeye devam ettiler ve Lily gölgeleri kovmak için küçük bir şarkı söyledi. Ayışığı'nın çıngırağı ona eşlik etti. Birdenbire ileride minik bir ışık belirdi. 'Bak!' diye bağırdı Lily. Karanlıkta usulca parlayan bir çiçekti. 'Bu neredeyse unutulmuş,' dedi Ayışığı. 'Çok özel bir dileğe ihtiyacı var.' Lily diz çöktü ve derin derin düşündü.

'Herkesin bir arkadaş bulmasını diliyorum,' dedi Lily. Çiçek ışıkla parladı ve karanlık eriyip gitti. Yol aydınlandı ve netleşti. 'Başardın!' diye sevindi Ayışığı. 'Cesaretin ve iyiliğin vadiyi kurtardı.' Lily midilliye sarıldı. 'Birlikte başardık,' dedi. Çiçeğin yaprakları kocaman açıldı, bir yıldız gibi parladı.

Yol aydınlanınca vadinin kalbine doğru koştular. Orada, hepsinin en yaşlısı olan bir ayçiçeği hüzünle boynunu bükmüştü. 'Bu çiçek burada tutulan ilk dileği taşıyor,' dedi Ayışığı. 'Gerçek bir dostun dileğine ihtiyacı var.' Lily elini ayçiçeğine koydu. 'Dostluğun sonsuza dek sürmesini diliyorum,' dedi.

Ayçiçeği ayın kendisinden bile parlak parladı. Işığı vadiye yayıldı ve her çiçek göz alıcı renklerle açtı. Unutulmuş dilekler yeniden hatırlandı. 'Başardın, Lily!' dedi Ayışığı, etrafında dans ederek. 'Cesaretin her dileği mümkün hissettirdi.' Lily, yapraklar konfeti gibi etraflarında dönerken güldü.

Gökyüzü aydınlanmaya başlarken Ayışığı'nın ışığı yumuşadı. 'Şimdi gitmeliyim,' dedi midilli. 'Ama ay her dolunay olduğunda beni ziyaret edebilirsin.' Lily Ayışığı'na sımsıkı sarıldı. 'Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim,' dedi. 'Dostluk en güzel dilektir.' Ayışığı yanağını okşadı. 'Unutma, ben hep seninleyim.' Sonra midilli şafakta eriyip gitti.

Lily mutlu bir kalple eve yürüdü. Meşe Dede kapıda bekliyordu. 'Vadiye gitmişsin,' dedi gülümseyerek. 'Nereden biliyorsun?' diye sordu Lily. 'Işıl ışılsın,' dedi. Lily ona her şeyi anlattı. 'Dostluk bize cesaret verir,' dedi Meşe Dede. 'Ve cesaret her dileği açtırır.' Lily başını salladı, kendini cesur ve sevilmiş hissetti.

O günden sonra Lily her dolunayda Ayışığı'nı ziyaret etti. Vadiyi keşfettiler ve yeni dileklerin büyümesine yardım ettiler. Bazen Lily korktu ama arkadaşını hep hatırladı. 'Cesaret sadece bir dilek uzağında,' diye fısıldadı. Ve vadi her zamankinden daha parlak açtı, çünkü dostluk her dileği mümkün hissettirmişti.